

det sociale Omraade, nemlig det, jeg omtalte kortelig ved anden Behandling, Tanken om fuld Gennemførelse af Folkepensioneringsprincippet. Jeg glæder mig for saa vidt over og kan for saa vidt lykønske Indenrigsministeren til, at det trods alle Vanskeligheder lykkes at gennemføre dette Princip. Der har været stor Modstand, ikke mindst hemmelig Modstand, derimod, men den har for Resten ogsaa rejst Hovedet baade her og i det andet høje Ting og i Pressen, en Modstand bl. a. inspireret af visse privatkapitalistiske Interesser. Der har været noget berettiget i adskilligt af de Artikler, der er kommet fra den Side. Der har efter min Mening været det berettede deri, at Lovforslaget har mistet ikke saa helt lidt af sin oprindelige gode Tendens. Det var paa dette Omraade bedre, da Ministeren oprindeligt forelagde det, fordi Kredsen af dem, der kunde faa Ret til Aldersrente, var større, Taksterne var højere, man kunde have en større Indtægt. Ved den Behandling, som Lovforslaget desværre paa dette Punkt gennemgik her i Folketinget, indskrænkede man Kredsen af dem, som kunde faa Adgang til Aldersrente. Man nedsatte den Indtægt, man maatte have, og man nedsatte de faste Takster. Derved svækkede man i ikke ringe Grad det Princip, som var Formaalet, nemlig i Stedet for, hvad den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov nu har gjort i 30 Aar: at forringe Lysten til Opsparing, gennem dette nye Princip Indførelse af stimulerende Lysten til Opsparing. Det har man selvfølgelig i ikke ringe Grad svækket ved det, som her er foretaget under Sagens Behandling, og Ministeren har ikke haft Kraft nok til at modstaa paa dette Punkt. Der er derfor nogen Berettigelse i den Kritik, som i saa Henseende er fremkommet, idet man ingenlunde ved denne Lov naar, hvad der oprindeligt var tilsigtet ogsaa af Indenrigsministeren.

Men desmere gælder det efter vor Mening om, at man, naar dette nu er gennemført, kommer fremad i den rigtige Retning. Den Retning maa være, at vi stræber efter til sidst at naa til fuld Gennemførelse af Folkepensionering. Der blev i Landstinget først af et enkelt Medlem af Udvalget, senere af to Medlemmer af Landstinget — Udvalgsmedlemmet tilhørte det konservative Folkeparti, de to Medlemmer af Landstinget, som stillede Ændringsforslag til tredje Behandling, tilhørte Venstre —, stillet Ændringsforslag, som dog blev taget tilbage, om at nedsætte et lille sagkyndigt Udvalg, som skulde ud-

arbejde Forslag til Folkeforsikring. Som jeg udtalte, da denne Tanke kom frem her i Tinget, vil jeg nu gentage, at vi fra vor Side ikke er Modstandere deraf. Vi er ikke Modstandere af, at der nedsættes et saadant sagkyndigt Udvalg til at gennemarbejde denne Tanke, naar en Folkeforsikring ikke kommer til at afløse eller erstatte Aldersrenten, men bliver et Supplement dertil. Saa vender vi nemlig tilbage til det gode Udgangspunkt for hele denne Sag, Berg-Hørups Lovforslag i sin Tid med faste Takster, ledsagede af Adgang til billig Livrentetegning. Dette ønsker ogsaa vi gennemført. Derfor vil vi saa langt fra modsætte os eller fra raade en saadan Undersøgelse, at vi vil tilraade den, tilraade navnlig ogsaa, at det bliver et lille Udvalg af virkelig sagkyndige Folk, forsikringstekniskkyndige Folk. Jeg vilde meget beklage, hvis man ind i dette Udvalg eller til Leder af dette Udvalg skulde sætte en eller anden i øvrigt nok saa dygtig Agitator for en bestemt Opfattelse paa dette Omraade. Lad det blive sagkyndige Folk, forsikringstekniskuddannede Folk, der baade faar Ledelsen og kommer til at udgøre Medlemmerne af dette Udvalg, saaledes at det kan gaa til sin Opgave uden alle forudfattede Meninger og uden at have til Formaal ad denne Omvej at bringe noget til Virkeliggørelse igen, som er dødsdømt gennem Udviklingen, og som jeg betragter, og som bør betragtes, som definitivt strandet ved dette Lovforslags Gennemførelse. Som Supplement til Aldersrenten kan vi meget vel tænke os en Forsikring gennem en Statsanstalt, og vi har jo den nuværende Statsanstalt, som er ligesom skabt til en saadan Udvidelse og Udvikling.

Saa er vort endelige Maal paa dette Omraade, at vi — og denne Tanke vil jeg meget henstille til Overvejelse, grundig, ikke forudfattet Undersøgelse i dette lille sagkyndige Udvalg, den Tanke, som jeg fremdrog ved anden Behandling, og som er en gammel socialdemokratisk — jeg kan sige: gammel demokratisk Tanke — til sidst naar til en fuldt gennemført Folkepension. Det vil sige, at der af Statskassen, eventuelt af Kommune og Stat, men principielt rigtigst af Statskassen, udbetales alle hæderlige, selvhjulpne gamle fra en vis Alder en bestemt fast Sum, efter som Samfundet har Raad til, tilvejebragt gennem Beskatning, gennem retfærdig Beskatning, ens enten den, der faar den, er Millionær eller er ganske ubemidlet. At man saa tillige afskaffer det nuværende